

Fede tider mand

Det er nu ti år siden den psykodeliske revolution fandt sted, eller — for at tage det helt koldt og sociologisk — at der skete den forbrugsændring i den vestlige verden, at flere og flere mennesker, specielt unge, satte b.l.a. og især cannabis (altså alle former for hash og marihuana) på deres ugentlige indkøbsliste sammen med kaffe, kød, kiks og andre trivielle Irma-forbrugsnødheder. Noget sker der hver gang forbrugsbehov ændres over en bred bank, b.l.a. markedsmæssigt. Et af de helt konkrete resultater er det, at det efterhånden er lykkedes de amerikanske hashrygere uofficielle sammenslutning, Organisationen til Legalisering af Marihuana, NORML, at få et moderat forbrug — omend ikke for handling — gjort lovligt i en række nord- og vestlige stater.

Et andet og mindre, men nok så tydeligt resultat, er at der nu er så mange faste (for ikke at sige konfessionelle) hashrygere i USA, at det er muligt at udsende et Fyrerens Eget Blad, ganske som man i det lille Danmark udsender special-magasinet for motorcykel-entusiaster og piberygnings-fanatikere. Magasinet er i Playboy-format, tykt og mangefarvet og smukt og professionelt skrevet og layoutet, og det udkommer pinligt præcist hver anden måned. Det hedder High Times, og det er et meget underholdende

Og High Times er ikke blot underholdende, det er også overordentlig informativt. Det er i High Times spalter den menige amerikanske tjaller kan følge børskurserne og varenoteringerne på markedet og f. eks. konstatere, at mens mexicansk marihuana p.t. er billig i Georgia er den dyr i San Francisco, hvor der til gengæld for øjeblikket er special-tilbud i thailandske joints. Og flip-fætteren der skal rejse på ferie kan i samme fast fortløbende oversigter orientere sig om, hvordan markedet er der, hvor han skal rejse hen, så han på forhånd kan checke om det er klogt at medbringe medicin eller om der måske tværtimod er basis for at smugle med hjem. Prismarkeds-oversigten omfatter b.l.a. Amsterdam, London, Paris, Rom, Bombay, Hongkong, Kingston (Jamaica), Marrakech, Moskva og Tokyo, og den dækker hash, opium, kokain, LSD, peyote plus lokale specialiteter. Naturligvis er disse børskurser (som redaktionen meddelel) lige så lidt som bladet som helhed en opfordring til forbrug af forbudte nydelsesmidler eller til ulovlige transaktioner, selvfølgelig ikke. Alt stof i High Times er skrevet totalt *tongue in-cheek*.

Men hvis man nu alligevel vælger at smugle — og det kan High Times jo ikke forhindre én i — så kan man få tips til nye metoder i bladet. Dobbeltbundede kufferter går ikke længere, den er for corny, men der er mange spændende nyheder. Hvad mener De f.eks. om Bis-marck-modellen: en monokel der er specialbygget til at indeholde 200 doser LSD? Eller de ligeledes specialfremstillede benklæder, kaldet Eldridge Cleaver, der bygget til at indeholde 25 joints langs med skridtlinjen? Eller, for damerne, de særlige nederdele der — overholdende kroppens form, da usædvanlige kropslinier altid

ger tolderne mistænksomme — indt under elastikken har særligt hulrum hele vejen rundt, så hofterne blot bliver lidt 'dejligt rundere', og der er disponeret over et par pund græs?

Jo, High Times arbejder med stoffet og fyrer en fed med stor alvor. Det er også i High Times, man kan følge det amerikanske narkotikapolitiis arbejde på nært hold og sætte sig ind i narkoernes planlagte aktiviteter. Og man er på ingen måde ubevidst: Det er også i High Times, man kan læse om kønskampen i stofkulturen, d.v.s. om den kvindelige pushers særlige problemer. Og naturligvis har High Times også sin Side 9-pige. Det er bare ikke en pige. Det er nummerets største og smukkeste hamplante eller mescalin-kaktus. Send ind og vind!

Det redaktionelle stof skrives — som i de fleste amerikanske tidsskrifter — med en nerve og en energi der ville få enhver dansk chefredaktør til at bryde sammen af overstimulation. Og alligevel siger annoncerne, som i alle andre organer, mindst lige så meget om samfundet igenem det særlige marked, man henvender sig til. De viser, at det er ret utroligt hvad der findes af produkter på Onkel Sam's marked med særlig appel til tjalleren.

Der er selvfølgelig de umiddelbart indlysende ting som vejledende litteratur, postkort med psylocybin-pin-up'er, kokain T-shirts og Cannabis-Kalenderen. Der er naturligvis LP'er med samlede sange om marihuana udgivet af firmaet Stash (hvilket blandt stofbrugere betyder den beholdning af nye sange — og både jazz og beat har for resten så mange sange om drugs at det ville være spændende en dag at sé en sammenhængende studie over em-

net, 'Tjal fra Blues til Punk'. Men der er også nye og interessante opfindelser som de færeste rygere i Danmark vil kende.

Dodson Enterprises har f.eks. udviklet en særlig anti-cannabis spray. Hvis De har siddet og frytet og der kommer gæster som helst ikke må vide det, af private eller juridiske grunde, så griber De bare Deres anti-spray og fyrrer af, og bagefter er der blot en svag frugtagtig duft tilbage i lokalet, som om nogen havde siddet og skrælet og spist ad Labs, Inc., har taget patent på verdens første tjalle-tester. Dem prøver De først. Og L. A. omtræt. Hvorfor tage en chance? Spørg L. A. Labs. Med Dem omtræt får man sit tilbud fra pusheren, propper en smule ned og ser hvor stærk eller svag hashen — eller kokainen, en anden model — er og indkøber derefter. Sundt videnskabeligt og forbrugeraktiverende arbejde. 2 dollars for en pakke med 3 stk.

For slet ikke at tale om firmaet Counter Measure Security Systems, der som modvægt mod den stigende telefon- og mikrofonaflytning også af stofbrugere i USA har udviklet en aflytningssatsløser. Den er lidt dyr, 400 dollars, men trods alt en god investering, især for handlende der vil sikre deres lager og undgå fængsler.

Og pudsigt nok, og meget afslørende for den amerikanske dobbeltmoral i stof-problematikken, annoncerer cigaret-pir-firmaerne særdeles meget i High Times. Det har altid været en offentlig hemmelighed i USA, at eftersom der sælges dobbelt så meget cigaretpapir til hjemmerullere som der sælges tobak til samme, så måtte alt dette ekstra cigaretpapir jo gå til 'noget andet' — og nu indrømmer man altså, at man ved hvad andet. Så Job og andre firmaer fremstiller nu special-

pakninger til marihuana, der gerne skal have bredere format og være af sværere papir. '9 ud af 10 pushere bruger...'

Ellers dækker High Times stofkulturen over alle fronter, fra det basiske landbrug (hvorudan man dyrker sin cannabis optimalt) til myteforskning og mediatari af hallucinogen interesse. I sidste års julenummer blev Dickens' gamle 'Juleeventyr' således til en beretning om hvordan det lykkedes at få gamle Scrooge til at give hver indbygger i byen et kilo græs, så de aldrig før havde haft så høj en højtid. Og man interviewede regelmæssigt fremtrædende brugere (Allen Ginsberg, Cheech & Chong) om resultater og opfatninger af brugen.

Og apropos High Times, så lad mig samtidig gøre opmærksom på et af sidste års nye amerikanske spil: Dealer McDope. Stof Sælgersen kunne det hedde på dansk. Det er Tjallador, Matadorspil for hippier. I stedet for at købe Rådhuspladsen eller Frederiksborggade køber og sælger man græs og kokain. Hver spiller starter spillet med en stash, går op og med den og bliver ind imellem taget af strisserne. Ganske som i virkeligheden.

High Times er en del af virkelighedens Dealer McDope og et udtryk for en klar tendens: En ny generation af forbrugere, der søger deres specielle og karakteristiske forbrugsbehov behandlet sagligt og indgående. High Times er lige så meget livsstil som Vogue eller Playboy eller herhjemme Bo Bedre er det. Hippie-romantikken tid er forbi, O. K., men stofkulturen fornyer sig stadig væk, og den solide informations og den velinformerede idéer er aldrig forbi. High Times er konkret, den er Tjank à la tjal, den er Søndags-B.T. på syre. Det er fedt der kommer sådan et blad, mand.

DAN TURELL